

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudce Ondřeje Mrákoty a soudkyně Sylvie Šiškeové v právní věci žalobkyně: **I. M. S.**, zast. Mgr. Bc. Lukášem Bělským, advokátem se sídlem Domažlická 1256/1, Praha 3 – Žižkov, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3 – Žižkov, proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 8. 2020, čj. CPR-4073-2/ČJ-2020-930310-V241, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 10. 2020, čj. 13 A 49/2020-20,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobkyně Mgr. Bc. Lukáši Bělskému, advokátovi, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů v celkové výši 8650 Kč, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. města Prahy, rozhodla o správním vyhoštění žalobkyně podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, a stanovila dobu, po kterou žalobkyni nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 12 měsíců. Zároveň žalobkyni stanovila dobu k vycestování z českého území v délce 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Žalobkyně totiž na území pobývala zhruba 4 měsíce bez

jakéhokoliv pobytového oprávnění. Proti rozhodnutí o vyhoštění se žalobkyně odvolala k žalované, která odvolání zamítla. Proti rozhodnutí žalované pak žalobkyně podala žalobu k městskému soudu, ten však žalobu také zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[2] Proti rozsudku krajského soudu žalobkyně (stěžovatelka) podala kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b), d) s. ř. s. Stěžovatelka tvrdí, že v době neoprávněného pobytu byla v dobré víře v to, že v Česku pobývala na základě fikce pobytu, což ani žalovaná, ani městský soud dostatečně nezohlednili. V té době stále běželo řízení o odvolání před Komisí pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců proti rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti o trvalý pobyt rodinného příslušníka občana EU. V odvolacím řízení navíc byla vyzývána k doplnění odvolání a Ministerstvo vnitra ji ubezpečovalo, že do doručení rozhodnutí o odvolání bude její pobyt oprávněný. Dále stěžovatelka namítá, že správní vyhoštění je nepřiměřeným zásahem do jejího rodinného a soukromého života. V Česku pobývá již mnoho let, dosud nikdy neměla problémy s pobytovým oprávněním a sama zde vychovala dnes již dospělé dcery, se kterými stále žije v jedné domácnosti. Mladší z dcer pomáhá s rehabilitací po autonehodě, starší z dcer pomáhá po prodělané nemoci COVID-19. Zdůrazňuje také, že v Severní Makedonii již nemá, kam by se vrátila, nemá tam ani nikoho blízkého. Proto jí měla být uložena jen povinnost opustit české území podle §50a odst. 6 zákona o pobytu cizinců.

[3] Žalovaná ve svém vyjádření pouze stručně navrhla kasační stížnost zamítnout.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[4] Kasační stížnost je přípustná, má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti NSS posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[5] Kasační stížnost není důvodná.

[6] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatelka v Česku pobývala přinejmenším od roku 2007, a to na základě různých pobytových oprávnění (stěžovatelka tvrdí, že zde pobývá ještě déle, to však NSS nemohl ze záznamů ve správním spisu ověřit). Dne 4. 7. 2017 požádala jako rodinný příslušník občana EU (své mladší dcery, která má české občanství) o povolení k trvalému pobytu podle § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Ministerstvo vnitra ale řízení o této žádosti dne 5. 1. 2018 zastavilo, protože stěžovatelce v jeho průběhu vypršela platnost cestovního dokladu a ani přes přerušení řízení a opakované poskytnutí lhůty k dodání nového dokladu doklad nedoložila a neodstranila tak vady žádosti.

[7] Proti rozhodnutí o zastavení řízení se stěžovatelka odvolala, ale (blanketní) odvolání podala až den po uplynutí lhůty k podání odvolání. Rozhodnutí o stěžovatelčině žádosti tak nabylo právní moci a během odvolacího řízení jí již nesloužila tzv. fikce pobytu podle § 87y zákona o pobytu cizinců (která trvá jen *do doby nabytí právní moci rozhodnutí o žádosti*). Odvolání proto také Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců dne

pokračování

4. 1. 2019 zamítla jako opožděné. V průběhu řízení byla stěžovatelka dvakrát vyzývána k doplnění odvolání, což neučinila. Stěžovatelka nepožádala ani o prominutí zmeškání lhůty pro podání odvolání podle § 41 odst. 2 správního řádu. Teprve v odvolacím řízení (asi rok od původní výzvy správního orgánu I. stupně) dodala nový cestovní doklad.

[8] Neoprávněný pobyt stěžovatelky, na základě kterého jí bylo uloženo správní vyhoštění, trval od 25. 10. 2018 do 22. 2. 2019. Stěžovatelka někdy během roku 2018 odjela do Severní Makedonie, aby si vyřídila nový cestovní pas. Do Česka se vrátila v červenci 2018. V té době zde mohla pobývat nejvýše 90 dní na základě schengenského hraničního kodexu¹, jiné pobytové oprávnění jí v té době nesvědčilo. Tuto dobu však právě v říjnu 2018 překročila a v Česku se dále nepřetržitě zdržovala až do února 2019, kdy se dobrovolně dostavila na policii. Celkem tedy v Česku pobývala neoprávněně zhruba 4 měsíce (121 dní). NSS k tomuto shrnutí věci ještě dodává, že ani žalovaná, ani městský soud netvrdili, že by stěžovatelka v Česku neoprávněně pobývala již od svého příjezdu v červenci 2018 (jak tvrdí v bodu 5 kasační stížnosti).

III. A. *K dobré víře stěžovatelky v oprávněnost jejího pobytu*

[9] Pokud jde o první stěžovatelčinu námitku, že byla v dobré víře v oprávněnost svého pobytu, NSS připomíná, že nevědomost či omyl cizince ohledně oprávněnosti pobytu nemohou být samy o sobě důvodem pro neuložení správního vyhoštění. Jak již správně uvedl městský soud, zákon o pobytu cizinců takový omyl nezohledňuje a obecně v těchto případech platí zásada, že neznalost práva neomlouvá. Pohnutky cizince, jež vedly k jeho neoprávněnému pobytu na území Česka, lze zhodnotit v rámci rozhodování o délce uloženého správního vyhoštění (srov. např. rozsudek NSS ze dne 17. 3. 2021, čj. 4 Azs 366/2020-28, bod 23 a judikaturu tam citovanou). Obdobně lze zohlednit např. to, že se stěžovatelka k řešení své pobytové situace dostavila dobrovolně na policii (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2017, čj. 1 Azs 315/2017-21, bod 16). Jak NSS uvádí níže v bodu [26], obě tyto skutečnosti správní orgány zohlednily a městský soud se s touto námitkou vypořádal dostatečně a správně.

[10] V nynější věci se stěžovatelka nesprávně domnívala, že odvolání proti rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti o trvalý pobyt podala včas. Pokud by tak stěžovatelka skutečně učinila, rozhodnutí o zastavení řízení by nenabýlo právní moci a mohla by využít v bodu [7] zmíněné fikce pobytu a zároveň po doručení rozhodnutí Komise pobývat v Česku až 90 dní na základě čl. 6 odst. 1 schengenského hraničního kodexu (podle čl. 6 odst. 2 tohoto nařízení se totiž k dobám pobytu povoleného povolením k pobytu se při výpočtu délky pobytu na území členských států nepřihlíží).

[11] Na základě toho, že stěžovatelka byla opakovaně vyzvána k doplnění blanketního odvolání, ale ještě nelze dovozovat, že odvolání bylo podáno včas. Správní orgán prvního stupně (Ministerstvo vnitra) pouze plnil zákonnou povinnost (§ 37 odst. 3 správního řádu). V kontextu nynější věci NSS také zdůrazňuje, že stěžovatelka sama podala blanketní odvolání s tím, že jej do 14 dní doplní. To ale neudělala. Z toho, že ji poté ministerstvo

¹ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/399 ze dne 9. března 2016, kterým se stanoví kodex Unie o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex), Úř. věst. L 77, 23.3.2016, s. 1-52

opakovaně a v horizontu několika měsíců k doplnění vyzývalo, nelze bez dalšího dovozovat, že stěžovatelka podala odvolání včas.

[12] Pokud jde o tvrzení stěžovatelky, že ji ministerstvo ubezpečovalo o oprávněnosti pobytu až do doručení rozhodnutí Komise, NSS uvádí, že ve správním spisu není žádná taková komunikace doložena. I kdyby někdo z ministerstva skutečně stěžovatelce sdělil (např. ústně), že jí fikce pobytu svědčí až do rozhodnutí Komise, takový závěr by mohl stejně platit jen v případě, že by stěžovatelka podala odvolání včas.

III. B. *Správní vyhoštění není nepřiměřeným zásahem do stěžovatelčina rodinného a soukromého života*

[13] Dále stěžovatelka namítla, že správní vyhoštění by bylo nepřiměřeným zásahem do jejího rodinného a soukromého života, a že vhodnějším řešením jejího neoprávněného pobytu by bylo uložení povinnosti opustit území Česka podle § 50 odst. 6 zákona o pobytu cizinců.

[14] Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí, že rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 zákona o pobytu cizinců *nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince*. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména *závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště*. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu *veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí*.

[15] Přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění je třeba posuzovat na základě kritérií stanovených zákonem a vyplývajících rovněž z judikatury ESLP vztahující se k čl. 8 Úmluvy. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, stížnost č. 46410/99, §§ 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, § 39, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, § 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. např. rozsudek NSS ze dne 5. 3. 2013, čj. 8 As 118/2012-45, bod 22).

[16] NSS shodně s městským soudem dospěl k závěru, že správní vyhoštění nebylo nepřiměřeným zásahem do stěžovatelčina rodinného či soukromého života. Z rozhodnutí

pokračování

krajského ředitelství (potvrzeného následně žalovanou i městským soudem) plyne, že vzalo v potaz všechny faktory, které bylo podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců povinno zohlednit při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí. S jeho posouzením (až na jednu výhradu) se NSS také ztotožnil.

[17] V první řadě NSS zdůrazňuje, že stěžovatelka se na českém území zdržovala bez oprávnění zhruba 4 měsíce, tedy dobu, kterou již není možné považovat za zcela bezvýznamnou. Jak je také již uvedeno v bodech [6] a [7] výše, stěžovatelka zůstala značně pasivní, pokud jde o zajištění pobytového titulu v Česku. Ze správního spisu plyne, že jak krajské ředitelství policie, tak Ministerstvo vnitra evidovaly poslední oprávněný pobyt stěžovatelky v Česku k lednu 2016. Stěžovatelka tak patrně již v době podání žádosti o trvalý pobyt jiný pobytový titul neměla a spoléhala se pouze na fikci pobytu podle § 87y zákona o pobytu cizinců. Bylo tak především na stěžovatelce, aby v tomto řízení postupovala dostatečně pečlivě a aby si přinejmenším hlídala, jak dlouho a za jakých podmínek jí bude fikce pobytu svědčit.

[18] Stěžovatelka svůj postup během tohoto řízení zdůvodnila tím, že řešila špatný zdravotní stav mladší dcery. Jak ale NSS podrobněji vysvětluje níže (viz body [20] násl.), stěžovatelka nedoložila, že by zdravotní stav dcery, ať už v době těsně po autonehodě nebo později (k zastavení řízení o žádosti o trvalý pobyt došlo více než čtyři měsíce od autonehody a odvolací řízení trvalo bezmála rok), vyžadoval pravidelnou péči jiné osoby. To, že za těchto okolností stěžovatelka nepodala včas odvolání proti rozhodnutí ministerstva, a připravila se tak o výhodu fikce pobytu podle § 87y zákona o pobytu cizinců, tak jde k její tíži.

[19] Nadto ještě NSS dodává, že zhruba měsíc a půl z doby neoprávněného pobytu stěžovatelky tvořilo období po obdržení rozhodnutí Komise o zamítnutí stěžovatelčina odvolání (stěžovatelka sama uvedla, že rozhodnutí Komise jí bylo doručeno 9. 1. 2019 v odvolání proti rozhodnutí krajského ředitelství). Přestože se stěžovatelka dostavila na policii dobrovolně (s tím, že se nejprve obracela na Organizaci pro pomoc uprchlíkům s žádostí o pomoc s řešením pobytové situace), učinila tak až se značným časovým odstupem, kterým ještě prodloužila dobu neoprávněného pobytu. Stěžovatelka si navíc již v té době musela být vědoma toho, že na českém území pobývala neoprávněně (na krajské ředitelství přišla již s vyhotovenou žádostí o uložení povinnosti opustit území Česka podle § 50 odst. 6 zákona o pobytu cizinců namísto správního vyhoštění).

[20] Pokud jde o zdravotní stav stěžovatelčiny mladší dcery, NSS se shoduje s hodnocením, ke kterému dospělo krajské ředitelství v rozhodnutí o správním vyhoštění. Stěžovatelka v průběhu nynější věci doložila několika lékařskými zprávami (viz č. 1. 28 správního spisu) pouze to, že její dcera měla v srpnu 2017 autonehodu (ze zpráv ale není jasné, jak vážná autonehoda byla a jaké zanechala následky, stěžovatelčina dcera podle zpráv např. nepodstoupila žádnou operaci a během vyšetření sama uvedla, že ji pouze „pobolívají záda“). Z těchto podkladů ale nelze dovodit, že by stěžovatelčina mladší dcera měla takové zdravotní obtíže, že by byla závislá na stálé a každodenní péči *jakékoli* jiné osoby, např. stěžovatelky nebo své starší sestry. Ze správního spisu tím méně vyplývá, že by i v době vydání rozhodnutí žalované stále potřebovala každodenní rehabilitace v takovém rozsahu, jak to tvrdila stěžovatelka a během řízení o správním vyhoštění

i samotná mladší dcera. Jinou, konkrétnější dokumentaci stěžovatelka v nynější věci nepředložila (srov. naopak rozsudek NSS ze dne 16. 5. 2017, čj. 5 Azs 69/2016-31, kde cizinka, které bylo uloženo správní vyhoštění, doložila zcela konkrétní lékařské zprávy o stavu svého manžela).

[21] O závislosti mladší dcery na stěžovateli pak nesvědčí ani to, že dcera je schopná pracovat v bageterii (na což se zaměřil městský soud v bodu 16 rozsudku). Za situace, kdy stěžovatelka v první řadě nedoložila, že zdravotní stav dcery ještě rok a půl po autonehodě vyžadoval pravidelnou péči jiné osoby, NSS souhlasí s městským soudem, že se mladší dcera mohla ohledně případné občasně pomoci s rehabilitací obrátit na svou sestru, případně na profesionální pomoc. Takový zdravotní stav nevyžaduje, aby o mladší dceru musela pečovat právě stěžovatelka.

[22] Stěžovatelka dále tvrdí, že její starší dcera onemocněla nemocí COVID-19, přetrvává u ní stav slabosti a únavy a stěžovatelka o ní musí také pečovat. Podle § 109 odst. 5 s. ř. s. však *ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží*. Stěžovatelka tuto argumentaci uplatnila v projednávané věci poprvé až v řízení o kasační stížnosti, NSS k ní tedy nemohl přihlídnout (nad rámec výše uvedeného však NSS dodává, že ani toto tvrzení stěžovatelka nijak nedoložila).

[23] Pokud jde o další zhodnocení přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života stěžovatelky, NSS se ztotožňuje s jedinou výjimkou s hodnocením již provedeným správními orgány a městským soudem.

[24] Judikatura ESLP za rodinu ve smyslu čl. 8 Úmluvy považuje v první řadě vztah mezi manželi a mezi rodiči a nezletilými dětmi. Rodinný život zahrnuje i vztahy mezi dalšími příbuznými, u těchto vztahů však již existence rodinného života není předpokládána, ale bude záviset na všech okolnostech případu, zda mezi osobami existují skutečně „blízké osobní vazby“ (srov. KMEC, Jiří et al. *Evropská úmluva o lidských právech. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 872-873). Ve věcech vyhoštění pak ESLP zaujímá ještě užší pohled na existenci rodinného života. Zde je omezen zpravidla na „jádro rodiny“ (rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 9. 10. 2003 ve věci *Slivenko proti Lotyšsku*, stížnost č. 48321/99, § 94). ESLP také neuznal existenci rodinného života mezi dospělým dítětem a jeho rodiči z důvodu neprokázání „dostatečné míry závislosti“ (rozsudek ESLP ze dne 12. 1. 2010 ve věci *Khan proti Spojenému království*, stížnost č. 47486/06, § 32). S ohledem na tuto judikaturu ESLP již NSS dovodil, že k nepřiměřenému zásahu do rodinného, resp. soukromého života cizince, nemusí dojít v případech, kdy dospělé děti nejsou na rodiči již závislé. A to i v případě, že vyhoštěný rodič žije s dětmi v jedné domácnosti a dospělé děti s ním neodcestují zpět do země původu (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2013, čj. 1 As 48/2013-34, bod 21).

[25] NSS připomíná, že rozhodnutí o správním vyhoštění je vždy zásahem do soukromého, případně rodinného života cizince a jeho blízkých. Dcery stěžovatelky jsou již dospělé, pracují a jak je již uvedeno výše, jsou schopny o sebe pečovat do té míry, že nejsou závislé na stěžovateli. Je pravděpodobné, že dcery stěžovatelku do Severní Makedonie následovat nebudou, po dobu 12 měsíců, po které stěžovatelka nebude smět

pokračování

vstoupit na území členských států Evropské unie, ji však mohou navštěvovat tam. NSS také připomíná, že uložené správní vyhoštění nebrání tomu, aby stěžovatelka v budoucnu obnovila rodinný život na českém území na základě řádného pobytového titulu. Stejně tak může stěžovatelka využít (zdůvodní-li dostatečně svou žádost) postupů k odstranění případné tvrdosti správního vyhoštění podle § 122 zákona o pobytu cizinců.

[26] Jak dlouhodobý pobyt stěžovatelky v Česku, tak skutečnost, že se na policii dostavila dobrovolně a v řízení spolupracovala, stejně jako závažnost porušení již krajské ředitelství zohlednilo ve stanovení délky zákazu vstupu na území členských států EU. Též je z rozhodnutí patrné, že o délce zákazu rozhodlo krajské ředitelství po zohlednění omylu stěžovatelky ohledně oprávněnosti jejího pobytu. V případě správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 je možné tuto dobu zákazu vstupu stanovit až v délce 3 let, v případě stěžovatelky byla stanovena jen v délce 12 měsíců, tedy jedné třetiny této sazby, což NSS vzhledem ke skutkovým okolnostem nepovažuje za nepřiměřené.

[27] Městský soud ve výsledku takto stanovenou délku zákazu vstupu správně posvětil (nejde tedy o vadu, která by měla způsobit nezákonnost rozsudku jako takového), NSS nicméně nesouhlasí s odůvodněním této části rozsudku. Městský soud ohledně délky zákazu vstupu pouze odkázal na judikaturu NSS týkající se hromadného zneužívání krátkodobých víz občany Uzbekistánu, za které byl spolu se správním vyhoštěním ukládán zákaz vstupu v délce 1 roku již při neoprávněném pobytu v délce jednoho dne. Takový postup již nedávno NSS označil za přehnaně formalistický, jelikož délka zákazu vstupu na území členských států EU musí vždy vycházet z konkrétních okolností každého případu (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 3. 2021, čj. 4 Azs 366/2020-28, bod 34).

[28] V rámci hodnocení přiměřenosti NSS nesouhlasí pouze s jediným bodem, který v rozhodnutí o správním vyhoštění uvedlo krajské ředitelství a žalovaná i městský soud z něj následně vycházely (viz např. bod 18 rozsudku městského soudu). Jde o vazby stěžovatelky na její domovský stát. Z výpovědi stěžovatelky plyne, že jediný, koho z rodiny v Severní Makedonii „má“, je bratr, který je prý alkoholik a stěžovatelka se s ním nijak nestýká. Stejně tak na dotaz, kde v Makedonii bydlí, uvedla adresu ve Skopji, z vyjádření její mladší dcery ale plyne, že může jít jenom o nahlášenou adresu, navíc adresu rodičů stěžovatelčina bývalého manžela. NSS tedy hodnotil přiměřenost správního vyhoštění s tím, že stěžovatelka sice v Severní Makedonii prožila většinu svého života, v současné době tam ale nemá stálé zázemí.

[29] Ani to však v nynější věci správnímu vyhoštění nebrání, resp. jej nečiní nepřiměřeným. Pokud jde o argument stěžovatelky, že je finančně závislá na svých dcerách a nemá z čeho hradit např. náklady na bydlení, NSS dodává, že jejím dcerám nic nebrání, aby ji, stejně jako dosud, finančně podporovaly i po vycestování z Česka (podobně rozsudek 1 As 48/2013, bod 21). Stěžovatelka navíc sama uvedla, že do Severní Makedonie alespoň sporadicky cestovala kvůli administrativním záležitostem, není tedy zcela odtržena od tamějšího prostředí. K tvrzení, že v Severní Makedonii bude mít potíže sehnat zaměstnání kvůli pandemii nemoci Covid-19, NSS dodává, že se stejnými následky se v současnosti musí vypořádávat v podstatě všechny země včetně Česka.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] NSS proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.).

[31] O náhradě nákladů řízení NSS rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch. Žalované pak žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[32] Stěžovatelce byl zdejší soudem ustanoven zástupce z řad advokátů, Mgr. Bc. Lukáš Bělský. Advokátovi se s přihlédnutím k § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. b), d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), přiznává odměna za zastupování 2 x 3100 Kč za dva úkony právní služby (převzetí věci, doplnění kasační stížnosti) a paušální náhrada hotových výdajů 2 x 300 Kč. Dále přísluší advokátovi odměna za návrh na odkladný účinek dle § 11 odst. 2 písm. a) advokátního tarifu ve výši 1550 Kč a paušální náhrada 300 Kč. Celkovou částku 8650 Kč proplatí NSS k rukám advokáta do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. července 2021

Zdeněk Kühn
předseda senátu